

Зламана яблунька

Василь Сухомлинський

Бігаючи подвір'ям школи, Мишко посковзнувся й упав на маленьку яблуньку, що цієї весни посадили.

— Мишко яблуньку зламав! Мишко яблуньку зламав! — закричали діти, побігли до вчительки й зараз же розповіли їй усе так, як було.

— Хіба ти не бачиш, куди біжиш? — докоряла вчителька. — Що ж тепер робити? Яблунька померла. Стирчатиме зламаний стовбурець.

Мишко зробився мовчазний і задумливий. Він приходив до школи задовго до уроків, дивився на зелений рядочок яблуньок.

Тільки одна була суха, скалічена. Мишкові тяжко було на неї дивитись.

Якось учителька повела їхній клас у садочок.

— Діти,— сказала вона,— давайте порахуємо, скільки тут яблуньок, груш, вишень.

Мишко пішов уздовж яблунового рядка. Він добре знав, що тринадцять живих яблуньок і одна мертва.

Та ось ледве підійшов до сухого стовбурця, як з подиву мало не скрикнув: від засохлого стовбурця відійшла зелена гілочка.

— Яблунька оживає!..— сказав він схвильовано.

Підійшла вчителька.

— Так, оживає,— сказала вона. — Це буде твоя яблунька. Добре, Мишку?

— Добре,— зрадів Мишко і побіг до колодязя.

— Куди ж ти? — запитала вчителька.

— Поллю свою яблуньку.